

gelijk? Door een brief op te stellen voelt hij zich langzaam weer zekerder worden.

Liefste!

Dat ik graag bij je ben, dat weet je al. Dat ik geniet van jouw lachen, dat heb je gemerkt. Dat je een hitsig vuur in mij aanwakkert weet je maar al te goed. Maar heb je ook begrepen, wat het werkelijk betekent, dat ik je 'liefste' noem?

Er is er geen die ik meer liefheb dan jou. En ik moet toegeven, dat ik wens ook de enige voor jou te zijn.

Schrik je van die woorden? Er zijn er die een dergelijke toewijding als een wurggreep ervaren.

Maar sta me toe, liefste... Want ik droom ervan jou en mijzelf in zwanen te transformeren, zodat wij onze vleugels zullen uitslaan en wegvliegen van iedereen hier, dat we dan neerstrijken op een koel meer in een verlaten bos en zwijgend zachtjes onze koppen naar elkaar buigen, zo een hart vormend, als symbool van onze verbondenheid.

Ik wil bij je blijven, tot minstens jouw vierenzestigste. Beter nog veel langer. Ik ben niet bang dat we ons zullen vervelen. Je zachte huid, die ik dagelijks teder zal strelen, zal door de jaren immers veranderen – net als mijn vingertoppen. Samen zullen we het avontuur van dit leven aangaan. Wij tweeën.

Natuurlijk zullen we van anderen houden. Van familie, van vrienden, van filmsterren misschien. Van hén houden we op inwisselbare manieren – óns verbond is uniek. Niet omdat wij anderen onze liefde misgunnen. Maar omdat wij de meest intense liefde voor elkaar willen bewaren. Omdat wij mensen nu eenmaal meer waarde toekennen aan dat wat schaars is. Zo laten wij het zaadje van onze liefde (dat bij mij al werd geplant toen onze blikken elkaar voor het eerst kruisten, weet je het nog, die keer?) uitgroeien tot een bos dat zijn bloeiende takken ver uitspreidt boven alle andere planten die wij als professionele tuinders natuurlijk ook verzorgen.